

Juist in deze tijd moet de kerk het grote verhaal van de christelijke hoop, de hoop dat Gods Koninkrijk aanstaande is, herschrijven. Wij moeten als gelovige gemeenschap alvast de handen uit de mouwen steken en aan dat Koninkrijk gaan bouwen, schreef ik in het vorige nummer van Voetspoor. Nou hier in de parochie is dat flink gebeurd. We hebben omgekeken naar de naaste, er zijn prachtige vieringen gemaakt door de liturgiegroepen, we hebben voor het eerst 'Passion Hoogkarspel' gezongen in een stampvolle kerk samen met onze broeders en zusters van de Protestantse kerk, we hebben Pasen gevierd en 17 kinderen hebben een heel project afgewerkt en toen hun eerste communie gedaan. En we hebben nog veel meer gedaan! Het mooie van onze parochie is dat er zoveel mensen zijn die soms op de voorgrond, veel vaker op de achtergrond, op allerlei manieren het Koninkrijk van God proberen vorm te geven. Ik wil u graag met één hen laten kennismaken.

Mijn bijdrage voor het Voetspoor bestaat daarom deze keer uit een interview met een inspirerende jonge vrouw die als geen ander haar leven in dienst stelt van God en aan haar medemens: **Carolien Hoogenboom**.

Carolien is beslist geen doorsnee West-Fries, dat blijkt wel uit de volgende opsomming:

- Ze woont in een pastorie in Haarlem met 7 andere gelovige studenten met een missie.
- Ze is voorzitter van het jongerenplatform van het bisdom Haarlem-Amsterdam.
- Ze heeft iets met charismatische vernieuwing.
- Ze is lid van het jongerenkoor Aloud en maakt met leden van het koor eigen vieringen.
- Tussen alle andere activiteiten door studeert ze Pedagogische Wetenschappen aan de universiteit van Leiden.
- Ze is kortom een duizendpoot en ze neemt haar geloof uiterst serieus.

Carolien, zou je iets over jezelf willen vertellen? Waar ben je geboren, waar heb je op school gezeten en dat soort dingen?

Ik ben geboren in het ziekenhuis in Hoorn en opgegroeid in een Rooms-katholiek gezin met twee zussen en een zusje. Toen ik vier jaar was ben ik naar de Meester Spigtschool in Hoogkarspel gegaan. De meester Spigtschool was een katholieke school zoals je er zoveel hebt, met kerst gingen we naar de kerk, maar de rest van het jaar kon je er niet zoveel van merken. Na de basisschool ben ik naar het Martinuscollege gegaan, een oecumenische school. Ook daar kon je niet zoveel van het geloof merken. Ik voelde me als katholiek alleen in een klas vol ongelovigen. Andere katholieke jongeren hebben ook vaak dat gevoel. Er waren meer overeenkomsten. Ik mocht bijvoorbeeld geen Pokémon kijken als kind en zij ook niet.

Het eerste jaar op het Martinuscollege zat ik in de Mavo-Havo-VWO klas, maar ik bleek slim te zijn en stapte in het tweede jaar over naar het Gymnasium. Nu studeer ik Pedagogische Wetenschappen aan de Universiteit Leiden. Tijdens de middelbareschooltijd was ik wel katholiek. Ik ging naar de kerk en ook twee keer per jaar naar een kamp van de katholieke charismatische vernieuwing, maar nu ik studeer is het geloof pas echt voor mij gaan leven.

Carolien, je woont samen met 7 andere studenten in het Josephhuis. Waarom wil je nou als 'katholieke watjes' bij elkaar wonen?

Wij zijn helemaal geen watjes! Als kind en puber ben je als enige katholiek, terwijl het geloof wel heel belangrijk voor je is. Dat geloof wil je samen met andere mensen delen, zodat je erin kunt groeien. Je leeft samen als gemeenschap, dat is heel leerzaam. Je leert met verschillende mensen omgaan. We zijn met regelmaat met ons geloof bezig. We houden drie keer in de week ochtendgebed en op woensdagavond houden we een gemeenschapsavond. In vergelijking met een gewoon studentenhuus vind ik het hier beter. We zijn een echte katholieke gemeenschap en dat is

heel bijzonder. Als christen roei je eigenlijk altijd tegen de stroom in. Dat is best vermoeiend en dan is het fijn als je ook af en toe in hetzelfde vaarwater zit met andere katholieke jongeren. In dit huis ben ik de Eucharistie meer gaan waarderen. Het werd hier heel goed uitgelegd tijdens één van de gemeenschapsavonden. In de Eucharistie speelt het hele leven van Jezus zich af van Zijn menswording tot en met Zijn dood en verrijzenis. In de Eucharistie heb ik mij persoonlijk aangesproken gevoeld net als Zacheüs.

We worden er dan aan herinnerd dat Jezus voor ons is gestorven uit liefde voor ons zondige mensen. Ik realiseer me dat mijn houding tegenover mijn medemens ook is veranderd. Barmhartigheid gaat over de grenzen van je comfortzone. Met Jezus kan je zo alles aan. Daarom is het zinvol om naar de mis te gaan. De Eucharistie laat zien dat de liefde voor de medemens verder gaat dan je eigen kennissenkring.

De bewoners van het Josephhuis hebben ook een missie. We willen iets doen met ons geloof. Wat wij doen als 'arbeiders voor het koninkrijk Gods' verschilt per persoon. Enkele studenten hebben kampen van het tiener- en jongerenwerk van de KCV (Katholieke Charismatische Vernieuwing) geleid. Ook is een aantal betrokken bij de leiding en de muziekband van de organisatie Lifeteen Haarlem. De heilige Mis op zondag wordt bij speciale tieneravonden omlijst met muziek van de band, gevolgd door aanbidding en daarna is er een programma voor tieners. Kortom, naast studie, werk en stage hebben wij een druk weekprogramma.

Je bent een half jaar geleden voorzitter geworden van het jongerenplatform van het bisdom Haarlem-Amsterdam, wil je daar iets over vertellen?

In het eerste jaar van mijn studie kwam ik in aanraking met het jongerenplatform van het bisdom Haarlem. Dit was ontstaan tijdens de wereldjongerendagen. Het platform probeert om het vuur dat zij daar hebben meegekregen door te geven. In 2016 ben ik voorzitter van het platform geworden. We organiseren verschillende activiteiten, zoals een kerstdiner voor jongeren. Op 18 december waren er zo'n honderd jongeren in de Boomkerk in Amsterdam Sloterdijk. En op Palmzondag hebben we de wereldjongerendag. Als voorzitter van het platform en vertegenwoordiger bij de bisschop voor de jongeren organiseer ik dat met mijn team. De locatie was dit keer in het noordelijk deel van Noord-Holland; Wieringerwerf. Het thema was 'Groots'. Ik hoop dat we de jongeren die aan deze dag meededen zo enthousiast konden maken dat ze ook aan andere activiteiten van het jongerenplatform mee gaan doen.

Je bent al heel lang fan van de charismatische vernieuwing. Wat is dat eigenlijk en waarom is dat voor jou belangrijk?

In de charismatische vernieuwing wordt er veel gezongen. Lofprijzen en aanbidden zijn vormen van zingen die mij aanspreken. Ik ben er van jongs af aan mee opgegroeid. In de charismatische vernieuwing krijgt de Heilige Geest veel aandacht. Ik vind de Heilige Geest belangrijk. Ik vind het moeilijk om het eenvoudig uit te leggen. De Heilige Geest geeft leiding als je je er voor open stelt. Het is je buddy - en soms, speelt het een rol, ook als je je niet openstelt, dan gebeurt het gewoon. Iedereen is met een doel op aarde. Je kan ervoor kiezen om alleen 'leuke' dingen te doen, maar je kan ook kiezen om je roeping te volgen (dat is hard werken maar uiteindelijk veel leuker). Vorig jaar heeft mijn roeping me naar Suriname gebracht. Ik heb daar twee maanden de Blauwe Zusters geholpen. Dat was een mooie ervaring.

Carolien, je bent lid van het jongerenkoor 'Aloud', een van de koren van onze parochie. Jullie zingen en jullie maken ook eigen vieringen. Kan jij uitleggen waarom iemand van pakweg 1215 jaar lid moet worden van dat koor?

Bij Aloud kun je echt jezelf zijn; gelovig of ongelovig. Iedereen mag zijn talenten daar inzetten; door het bespelen van een instrument, te zingen, maar ook bij het maken van onze eigen vieringen. Het is leuk om de lezingen uit de Bijbel naar deze tijd te brengen en na te denken over wat de tekst ons wil zeggen. We zijn een gezellige diverse groep en worden door verschillende groepen uitgenodigd. Zo

zingen we wel eens bij vormselvieringen, hebben we een keer op het kerstdiner van het jongerenplatform gezongen en vorig jaar zongen we tijdens de WJD mis in Hilversum, die op de nationale tv werd uitgezonden. We zijn lokaal, provinciaal en nationaal bekend.

Zou je tenslotte iets willen vertellen over je plannen voor de toekomst

Ik zit nu in mijn laatste jaar van m'n bachelor, dus ik ben aan het afstuderen. Normaal gesproken doe je na je bachelor nog een master, maar ik wil niet verder studeren en meer onderzoek doen. Ook de werkvloer spreekt me niet aan. Ik wil graag met mensen werken, dat is altijd al mijn droom geweest, maar hier in Nederland moet je je aan zoveel protocollen houden en is er zoveel verslaglegging dat er weinig contact met mensen overblijft. Sinds ik uit Suriname terug ben gekomen, heb ik gebeden voor mijn toekomst. Door mijn ervaringen aan de andere kant van de wereld ben ik God meer gaan vertrouwen, waardoor ik mijn eigen plannen heb losgelaten en mijn toekomst in Zijn handen heb kunnen leggen. Dus eerlijk gezegd heb ik geen idee hoe mijn toekomst eruit gaat zien. Het enige wat ik hoef te doen is op God vertrouwen en me door Hem laten leiden. Voor zover het er nu uitziet ga ik in september naar Antwerpen toe om bij de Sant'Egidio gemeenschap te kunnen wonen. Deze gemeenschap sluit vriendschappen met de 'armen', ofwel de dak- en thuislozen, de ouderen en de vluchtelingen. Sant'Egidio Antwerpen heeft twee keer in de week een daklozenrestaurant, Nederlandse lessen voor de vluchtelingen en een bejaardenhuis, waarin kleinschalig als familie wordt samengewoond. De ouderen mogen helpen met koken etc. en eten elke avond samen. Er is één verpleegkundige en verder staat het door de hulp van vrijwilligers. Zo is er veel persoonlijke, echte aandacht voor deze mensen in plaats van dat de ouderen allemaal bij elkaar in één huis worden gestopt. Verder heeft Sant'Egidio ook nog activiteiten voor kinderen en jongeren en proberen ze wijken ook dichter bij elkaar te brengen. De kinderen voelen zich ook echt kind aan huis in het bejaardenhuis, wat erg mooi is om te zien. Het mooie vind ik dat in de vriendschappen, die ontstaan tussen bijvoorbeeld één van de vrijwilligers en een dakloze, gelijkwaardigheid zichtbaar is. De vrijwilliger is niet meer dan de dakloze, ze zijn evenveel waard. Ik denk dat die waarde aan mensen teruggeven één van de belangrijkste dingen is, die we als mensen aan elkaar kunnen geven. Maar hoe lang ik in Antwerpen blijf en waar ik daarna naartoe ga, ik kan het je niet vertellen. Ik laat me leiden door Gods Geest en dan weet ik zeker dat ik de meest geweldige dingen met Hem mag gaan doen en mag gaan zien!

Interviewer: pastor Jules Post